

Peygamberlik Ruhu: Gecikme Zamanı ve Gece Yarısı Feryadı

Habakkuk'un İki Levhası

Jeff Pippenger
2012-10-14

Bir Açıklama Sözü

Kısa bir süre önce, Habakkuk'un İki Levhası'nın internet sitemizde temsil edilen çeşitli dillere çevrilmek üzere deşifre metnini hazırlamaya başladık. Sözlü bir sunumu yazılı bir sunuma dönüştürme görevi, sözlü bir sunumu yazılı bir sunuma dönüştürmek için aşılması gereken bütün engelleri ve bunun yanı sıra materyalin nihayetinde internet sitesindeki çeşitli dillere çevrilmesiyle ilgili zorunlu güçlükleri bilmeyen birinin anlayabileceğinden çok daha büyük bir iştir. Doksan beş sunumun ilkine ilişkin redaksiyon çalışmamıza daha yeni başlamıştık ve bizim aşmamız gereken başka bir engeli daha fark ettim. Bu, bu mesajın 1989'dan şu anki tarihimize kadar süregelen kademeli gelişimiyle ilgilidir.

Yaklaşık on beş yıl önceki sunumlarda, kavranış bakımından henüz bebeklik döneminde olan hakikatler vardı. Açıklığa kavuşturmam gereken bu hakikatlerin ilki, ikinci meleğin Millerci tarihteki gelişidir. O zamanlar, ikinci meleğin, 1843 yılının sona erişiyle bağlantılı olarak, Protestan kiliseleri Miller'in birinci meleğin mesajına dair sunumuna kapılarını kapatmaya başladıklarında geldiğini anlamıştım. William Miller, 1843 yıllarının 22 Mart 1843'te başlayıp 22 Mart 1844'te sona erdiğini belirlediğine inandığı bir zaman hesabı üzerinde çalışıyordu. Sonunda iki kutsal çizelgeye yerleştirilen üç peygamberliğin 1843 yılı içinde sona ereceğini düşünmüş, bu yılın da 22 Mart 1844'te bittiğine inanmıştı. İki noktada yanılıyordu.

Daniel on ikideki 1335 gün, Levililer yirmi altıdaki "yedi vakit" in 2520 yılı ve Daniel sekizdeki 2300 gün olmak üzere bu üç peygamberlik, Miller tarafından 1844 yılının Mart ayında sona ermiş olarak anlaşılıyordu. Bundan sonra Rab, Samuel Snow'u, peygamberliklerin 1843'te değil, 1844'te sona erdiğini anlamaya yönlendirmekle kalmadı; Snow ayrıca, Miller'ın kullanmakta olduğu zaman hesabı olmayan Karai zaman hesabını da uygulamaya başladı. Miller, yılı ilkbahardan ilkbahara esas alan Rabbanî/gündönümü-temelli zaman hesabını kullanıyordu.

Habakkuk'un İki Levhası'nı sunarken, bu tarihsel gerçeği henüz anlamamıştık ve ikinci meleğin gelişi ile gecikme zamanının başlangıcı olarak 22 Mart 1844'ü işaretlemek için Miller'ın tecrübesini kullanıyorduk. Ben, Protestanların Miller'ın birinci meleğin mesajını reddettikleri ânın o meleğin gelişine tekabül ettiğini anladım ve hâlâ da böyle anlıyorum; aşağıdaki pasaj da benim başvuru noktamdı.

"Haziran 1842'de Bay Miller, Portland'daki Casco Street kilisesinde ikinci konferans dizisini verdi. Bu konferanslara katılmayı büyük bir ayrıcalık saydım; çünkü yılğınlığa kapılmıştım ve Kurtarıcım ile karşılaşmaya hazır olduğumu hissetmiyordum. Bu ikinci dizi, şehirde

birincisinden çok daha fazla heyecan uyandırdı. Çok az istisna dışında, çeşitli mezhepler Bay Miller'a karşı kiliselerinin kapılarını kapattılar. Çeşitli kürsülerden verilen birçok vaaz, konuşmacının sözde fanatik yanlıgılarını açığa çıkarmayı amaçlıyordu; fakat kaygı içindeki dinleyici kalabalıkları onun toplantılarına katılıyor, birçoğu da binaya giremiyordu. Topluluklar alışılmadık derecede sessiz ve dikkatliydi." Life Sketches, 27.

Kapıların Miller'ın mesajına kapanışının, birinci meleğin reddinin başlangıcını işaret ettiğini anladım; ve zamanın Rabbanî/ekinoks temelli hesabına ilişkin Miller'ın anlayışıyla uyum içinde, 22 Mart 1844'ün 1843'ün sona erişini belirttiğini varsaydım. Miller'ın 1842 yılının Haziran ayında Portland'daki sunumu, gerçekte, nihayetinde 18 Nisan 1844'te sonuçlanan ilerleyici bir reddi tanımlayan bir yol işaretidir; ancak sunumlar sırasında Samuel Snow'un zaman hesabına ilişkin Karai uygulamasını henüz kavramamıştık.

İlk sunumda tashih yapmaya başladığımızda, o sırada kayda geçirilmiş olanların, bugün öğrettiğimiz şeyle çelişiyor görüldüğünü fark etmeye başladım. Hem çelişir hem de çelişmez. Bu, yalnızca ikinci meleğin ilerleyici gelişine yapılan bir vurgudur; ayrıca, Millerci tarihte de olduğu gibi, bu mesajın ilerleyici biçimde mühürlerinin açılmasının bir örneğidir. Bu açıklayıcı not, 19 Nisan 1844'ü ilk Millerci hayal kırıklığı olarak tanımlamamız ve geçmişte öğretilmiş olanlar karşısında tökezlemiş olanlara hitap etmelidir.

"Birinci ve ikinci mesajlar 1843 ve 1844 yıllarında verildi ve biz şimdi üçüncüsünün ilanı altındayız; ancak bu üç mesajın tümü hâlâ ilan edilmelidir. Gerçeği aramakta olanlara bunların tekrar edilmesi, geçmişte olduğu kadar şimdi de zorunludur. Kalemle ve sesle bu ilanı duyurmalı, sıralarını ve bizi üçüncü meleğin mesajına getiren peygamberliklerin uygulanışını göstermeliyiz. Birinci ve ikinci olmadan üçüncü olamaz. Bu mesajları dünyaya yayınlar ve konuşmalar aracılığıyla vermeli, peygamberlik tarihinin çizgisi üzerinde olmuş olan şeyleri ve olacak olan şeyleri göstermeliyiz." Selected Messages, book 2, 104.

Habakkuk'un İki Levhası 95'in 2'si

Millerit Takvimi'ni ve Gecikme Vakti'ni Anlamak

Son sunumumuzda, 22 Ekim 1844'ün, 22 Mart 1844 birinci ayın birinci günü ise, nasıl yedinci ayın onuncu günü olabileceği sorusu ortaya çıktı. Milleritler, Mart 1844'te, 1843'ün sonu olduğuna inandıkları hususu yanlış anlamışlardı. Bu hayal kırıklığından sonra, Kutsal Kitap'taki zaman hesabını yeniden incelediler. Bu durum, Gerhard Damsteegt'in Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission adlı kitabında, özellikle 89. ve 92. sayfalarda açıklanmaktadır. 1843'ün sona erdiğine inandıklarında, zaman anlayışlarının iki unsurunu yeniden değerlendirdiler: 1843'ten 1844'e geçişi ve yedinci ayın onuncu gününü hesaplayabilmek için yılların başlangıcını ve sonunu belirleyen günleri.

22 Mart'tan 22 Ekim'e kadar olan sürenin yedi ay olduğunu sık sık vurgularım. Bunun Yedinci Ay Hareketi olduğunu öne sürmüyorum; ancak Milleritlerin 22 Mart'ın önemli olduğuna inanmaları dikkat çekicidir ve bu, zihinde tutulması yararlı bir işarettir—yedi ay sonrası sizi 22 Ekim'e getirir. Bu bir gerçektir.

Hayal kırıklığı ve gecikme zamanı, bir zaman peygamberliğinin gerçekleşmeleri değildi; bilakis, Milleritlerin bir yanlış anlamasının sonucuydu. Onların yanlış anlaması, gecikme zamanını ve hayal kırıklığını meydana getirdi; gecikme zamanının belirli bir noktada başlayacağını bildiren belirli bir peygamberlik yoktu. 1843 yılının 22 Mart 1844'te sona erdiğine dair inançları, hayal kırıklığını doğurdu.

Damsteegt şöyle der:

17 Nisan 1844'teki yeni ayda Yahudi yılının sona erdiğini gösteren Karaî hesaplama, başlıca Millerci süreli yayınlarda tercih edilmiş olmakla birlikte, imanlıların çoğunluğu Mesih'in dönüşü için 21 Mart 1844 tarihini bekliyordu. Millerci hareketin dışında ise 21 Mart yaygın biçimde biliniyor ve o tarihte Adventizm'in bütün sisteminin tamamen çöküşüne dair çok genel bir beklenti bulunuyordu.

Dün, Miller'in o tarihi beklemekte olduğunu okuduk. Milleritlerin çoğunluğu o tarihe bakıyordu; hatta muhalifleri bile bunu biliyor ve Milleritlerin sahte olduğunun kanıtı olarak onu gözlüyordu. Standart anlayış buydu. O tarih geçtikten sonra, zaman peygamberliklerini daha yakından incelemeye başladılar; bu da onları 22 Ekim 1844 tarihine götürdü. Bu, dün gündeme gelen soru için bir referans noktası sağlar.

Bekleme Zamanı ve Ellen White'in İlk Görümü

Bugün, oyalanma zamanı üzerinde daha fazla durmak istiyorum. Bu önemlidir; çünkü Ellen White'in ilk görüşüyle meşgul oluyoruz; o görüşde, Göğe giden yolun başlangıcındaki parlak ışığın Gece Yarısı Çılgılığı olduğunu ve eğer o ışığı inkâr ederseniz, Göğe giden yoldan düşeceğinizi söyler. Ben, onun görüşündeki Gece Yarısı Çılgılığı'nın, İkinci Melek'in Mesajı'nın bütün tarihini kapsadığını göstermeye çalışıyorum.

Şahsen, o görüşe göre yolun başlangıcında bulunan ve yol boyunca ışık saçan Gece Yarısı Çılgılığı'nın, 1840'tan 1844'e kadar olan Millerci tarihini temsil ettiğini söylemekte hiçbir güçlük görmüyorum. Bu tarihin dinamikleri doğru şekilde anlaşılmalıdır. Gece Yarısı Çılgılığı'nın bizzat gerçekleşmesi ise, mesajın Exeter Kamp Toplantısı'nda sunulduğu 12 Ağustos'tan 17 Ağustos'a kadar olan dönemde oldu; ardından mesajı yaklaşık iki ay boyunca—Eylül ve Ekim, iki ay beş gün—taşıdılar. 22 Ekim'den önce Rab'bin dönüşüne hazırlanıyorlardı. Bu iki aylık dönem, Gece Yarısı Çılgılığı'nın tarihidir. Bununla birlikte, bu dönemi, ona götüren adımlar anlaşılmadan kavrayamazsınız. Bana göre Gece Yarısı Çılgılığı, daha özel olarak, 22 Ekim 1844'e kadar devam eden gecikme zamanının tarihidir.

Üç Meleğin Mesajlarının Yerini Belirlemek

İşte 1840'tan 1844'e kadar olan tarihçe. Peygamberlik Ruh'u'nda Kızkardeş White'in bize, mesajların nereye yerleştirileceğini bilmemiz gerektiğini söylediği birkaç pasaj vardır. Mesajları konumlandırmaya başladığınızda, bütün mesajların belirli bir zaman noktasında geldiğini ve bundan sonra güçlendirildiğini fark edersiniz.

Birinci Melek, Daniel Kitabı'nın mühürlerinin açıldığı ve bilginin arttığı Son Zaman'da, 1798'de gelir. Birinci Melek'in Mesajı, yıl-gün ilkesinin bütün dünya için doğrulandığı 11 Ağustos 1840'ta güçlendirilir; bu da Vahiy 10'daki Melek'i aşağı indirir ve Birinci Melek'in Mesajı'nın güçlendirilmesini simgeler.

İkinci Melek 1842 yılının Haziran ayında gelir. Dün, 1842 yılının Haziran ayında Bay Miller'ın Casco Street kilisesinde sunumlarının ikinci dizisini verdiğini okuduk. Pek az istisna dışında, Protestan kiliseleri kapılarını kapattılar. Dolayısıyla, 1842 yılının Haziran ayında İkinci Melek'in Mesajı gelir; çünkü bir Protestan kilisesi Birinci Melek'in Mesajı'na karşı kapısını kapattığında Babil'in bir parçası hâline gelir. İkinci Melek'in Mesajı, Babil'den çıkmaya yönelik bir çağrıdır. Bu ilerleyicidir.

Kız Kardeş White bize, Protestanlar 1842 Haziran'ında kapılarını kapatmaya başlamış olsalar da, Babil'den çıkış çağrısının—İkinci Melek Mesajı'nın içeriğinin—gerçekte 1844 Yazı'na kadar başlamadığını söyler.

İkinci Meleğin Mesajı, 1842 yılının Haziran ayında gelir ve 12–17 Ağustos 1844'te Exeter Kamp Toplantısı'nda Gece Yarısı Çılgılığı mesajıyla güçlendirilir.

Üçüncü Melek, 22 Ekim 1844'te gelir; çünkü o gün, insanların Mesih'in şimdi En Kutsal Yer'de Başkâhin olduğunu anlayabilecekleri şekilde, En Kutsal Yer'e giden yol açılmıştır. Orada, antlaşma sandığı tanınır ve sandığın içinde On Emir bulunmaktadır. White Kardeş En Kutsal Yer'e alınıp On Emir'e baktığında, Sebt Buyruğu'nun diğerlerinin üzerinde parladığını gördü; bu da Sebt'in, Üçüncü Melek'in Mesajı içindeki önemini göstermekteydi. Bu, Sebt ya da Pazar konusunda bir sınav olacaktır. 22 Ekim 1844'te, Üçüncü Melek'in Mesajı'nın içeriği ortaya çıkar.

Üç mesajın ortak özelliklerinden biri şudur: Birinci Meleğin Mesajı 1798'de geldiğinde, hiç kimse onu anlamadı. Rab, William Miller'i Birinci Meleğin habercisi olarak kaldırdı, ancak Miller'in bu mesajı anlamaya başlaması ancak 1818'de—yirmi yıl sonra—gerçekleşti. Mesaj gelir; fakat Tanrı'nın halkının onu tanıması zaman alır, ondan sonra da güç kazanır.

İkinci Meleğin Mesajı 1842 yılının Haziran ayında gelir; ancak 1842'de hiçbir Millerci Protestan kiliselerini Babil diye adlandırmaya başlamadı. Onlar bunu henüz fark etmemişlerdi. Ancak 1844 yazında bunu fark etmeye ve insanları kiliselerden çıkmaya çağırmaya başladılar. Mesaj gelir, sonra anlaşılır ve ardından güçlendirilir.

22 Ekim 1844'te, Hiram Edson Mesih'in Kutsal Yer'den En Kutsal Yer'e geçtiğine dair görüşünü gördüğünde, Mesih'in hizmetindeki değişim hakkında bir miktar ışık aldılar. Fakat 23 Ekim 1844'te Hiram Edson, Pazar gününün canavarın işareti olduğu hakkında bir makale yazmaya ya da bir vaaz vermeye hazır değildi. Üçüncü Melek'in Mesajı'nı, o zaman diliminden sonrasına kadar anlamadılar.

Yedinci Gün Adventistlerinin bildiği üzere, Üçüncü Meleğin Mesajı, Vahiy 18'deki Dördüncü Melek ona katıldığında güç kazanır. Bunu LiveStreaming üzerinden ya da daha sonra DVD'lerden izleyenler için, 11 Eylül 2001 tarihinde Dördüncü Meleğin Üçüncüye katılmasının zamanlaması hakkında tartışmak isteyebilirsiniz. Bu noktada, buna dair herhangi bir sav ileri sürmüyoruz; ancak

bunu inkâr da etmiyoruz: İkiz Kulelerin yıkılışıyla Dördüncü Melek Üçüncü Meleğe katılır ve Üçüncü Meleğin Mesajı işte burada güç kazanır.

Üç Meleğin Mesajlarının üçü de şu özelliklere sahiptir: gelirler, anlaşılırlar ve ardından güçlendirilirler.

İki Kapının Kapanışı ve Mabedin Arındırılışları

1842 yılının Haziran ayında, Protestan kiliselerinin Birinci Meleğin Mesajı'na karşı kapılarını kapatmalarıyla belirlenen bir kapı kapanmaya başladı. Bu tarihin başlangıcında bir kapının kapandığını görüyoruz; bu tarihin sonunda ise—İkinci Meleğin tarihi sonunda—kapı yine kapanır: En Kutsal Yer'e açılan kapı, On Bakire benzetmesindeki kapı.

Bu iki kapı kapanışını işaretlemek önemlidir; özellikle de tapınağın iki temizlenişini ele alacaksınız. Mesih, yeryüzündeysen tapınağı iki kez temizledi ve Kız Kardeş White bize, Milleritlerin zamanında olduğu gibi, dünyanın sonunda da tapınağın iki temizlenişini olacağını söyler. Milleritler dönemindeki tapınak temizlenişleri, Haziran 1842'de kapının kapanışında—tapınağın ilk kapısı olan Protestanlıkta—ve ikinci tapınak temizlenişinde, yani Milleritlerin tapınak temizlenişini tamamladığında, işaretlenebilir.

Gecikme vaktine bakacağız. İkinci Melek'in bu tarihinde, gecikme vakti 22 Mart 1844'te başlar ve iki mabedin temizlenişleriyle sınırlandırılır. Bu, İkinci Melek'in Mesajı'dır.

Bu aynı zamanda Gidyon'un öyküsüdür. İki mabedin temizlenişinin ve İkinci Meleğin Mesajı'nın simgelerinden biri olan Gidyon'un öyküsünde iki arınma vardı.

Peygamberlikte Gecikme Zamanı ve Gece Yarısı Feryadı

Çalışmamıza Spiritual Gifts, cilt 1, sayfa 195–196'dan bir alıntıyla başlayalım. Gece Yarısı Haykırışı'yla bağlantısını anlamak için oyalanma süresine bakıyoruz; çünkü Gece Yarısı Haykırışı'nın ışığını reddetmek istemiyoruz; zira bunu yaparsak aşağıdaki kötü dünyaya giden yoldan düşeriz.

Gökten gelen kudretli meleğe yardım etmek üzere melekler gönderildi ve her yandan geliyormuş gibi işitilen sesler duydum: “Ey halkım, onun günahlarına ortak olmamak ve onun belâlarından almamak için onun içinden çıkın; çünkü onun günahları göğe kadar erişti ve Tanrı onun suçlarını hatırladı.” “Bu mesaj üçüncü mesaja bir ilâve gibi görünüyordu,”—Şimdi, o az önce Vahiy 18:4'ü alıntılı: “Ey halkım, onun içinden çıkın, . . .” Ve şöyle diyor: “Bu mesaj, üçüncü [Meleğin] mesaja bir ilâve gibi görünüyordu ve 1844'te gece yarısı haykırışının ikinci meleğin mesajına katıldığı gibi ona katıldı.”

İkinci Meleğin Mesajı 1842 yılının Haziran ayında gelir ve Gece Yarısı Feryadı ona 1844 yılının Ağustos ayında katılır. Ruh'un bu mesaj üzerine dökülüşü—Babill'den çıkış çağrısı—Kız Kardeş White'ın, Üçüncü Meleğin Mesajı'na Dördüncü Meleğin katıldığı 11 Eylül 2001 tarihinin tarihçesini tasvir etmek için kullandığı tarihtir. Dördüncü Melek, Vahiy 18'deki Güçlü Melek'in aşağı indiği zamandır.

Bu mesaj, 1844'te gece yarısı feryadının ikinci meleğin mesajına katıldığı gibi, üçüncü mesaja bir ilâve gibi göründü ve onunla birleşti. Tanrı'nın yüceliği sabırlı, bekleyen azizlerin üzerine kondu,—Tanrı'nın yüceliği kimin üzerine kondu? Sabırlı—neyin? Bekleyen. Sabırlı, bekleyen azizlerin. Tamam mı? Bekleyen azizlerin; çünkü şimdi, peygamberliğin, “Ne mutlu bekleyene ve 1335'e erişene. Görüm gecikse bile onu bekle” dediği tarihin içindeyiz. Kutsal Ruh'un dökülüşünü alacak olan insanlar, bekleyen azizlerdir.

“Tanrı'nın yüceliği sabırlı, bekleyen kutsalların üzerine kondu; onlar da korkusuzca son ciddi uyarıyı verdiler, Babil'in düşüşünü ilan ettiler ve Tanrı'nın halkını ondan çıkmaya çağırdılar; öyle ki, onun korkunç akıbetinden kaçabilsinler.” — Elbette bu, bizim günümüzdedir; ancak, bizim çağımızdaki bekleyen kutsallar, incelemekte olduğumuz Millerci tarihteki bekleyen kutsallar tarafından önceden tasvir edilmektedir.

Bekleyenlerin üzerine saçılan ışık her yere nüfuz etti; kiliselerde bir miktar ışığa sahip olup da üç mesajı işitmemiş ve reddetmemiş olanlar çağrıya karşılık vererek düşmüş kiliselerden ayrıldılar.” — Bu, “Ey halkım, ondan çıkın!” çağrısıdır. Bu söz, günümüzde Amerika Birleşik Devletleri'nde Pazar Yasası yürürlüğe girdiğinde Babil'in kiliselerinden çıkanlardan söz etmektedir. Bunlar düşmüş kiliselerdir, Babil'in kiliseleridir.

“Bu iletiler verildiğinden beri birçokları sorumluluk çağına erişmişti; ışık onların üzerine parladı ve onlara yaşamı yahut ölümü seçme ayrıcalığı verildi.”—Şimdi o, bugün Protestan kiliselerinde bulunan ve 22 Ekim 1844'ten beri sorumluluk çağına erişmiş olan insanlar bulunduğunu söylemektedir; ve bu böyledir. Bugün Protestan kiliselerinde bulunan insanlar, Üçüncü Melek'in Mesajı Millerit tarihine geldiğinde hayatta değillerdi. Onlar, Protestan kiliselerinin kendi dönemlerinde gerçekleştirdikleri reddedişten sorumlu tutulmazlar; ve bu, Mesih'in tarihinin dünyanın sonunu nasıl örneklendirdiğini inceleyecek olursanız özellikle dikkat edilmesi gereken kilit bir noktadır; zira, teknik olarak, peygamberlik bakımından Yeruşalim MS 34'te yıkılmış olabilirdi, yıkılmaydı da.

Daniel 8 ve Daniel 9'da belirtilen 2300 yılın içinden Yahudiler için 490 yıllık bir deneme süresi kesilip ayrılmıştı. Bu 490 yıl, İ.S. 34 yılında İstefanos'un taşlanmasıyla sona erdi. O noktada Yeruşalim'in peygamberlik bakımından yıkılması gerekiyordu, fakat yıkımı 70 yılına kadar gerçekleşmedi. Sister White, The Great Controversy'de bu tarih hakkında aynı şeyi söyler. O, 34 yılından önce Mesih'in ve öğrencilerin mesajını işitmemiş çocuklar ile başka kimselerin bulunduğunu ve Tanrı'nın, merhametiyle, Yeruşalim'in yıkımından önce onların bu mesajla yüz yüze gelmeleri için kendilerine zaman verdiğini söyler. O, Mesih'in de yaptığı gibi, Yeruşalim'in yıkılışını dünyanın sonunu örnekleyen bir olay olarak tanımlar.

Bu tarih, onun sözünü ettiği tarihin ta kendisini önceden tasvir eder. Pazar Yasası Amerika Birleşik Devletleri'ne geldiğinde ve mesaj sonunda düşmüş kiliselere ulaştığında, şimdi Babil'de bulunan Tanrı'nın çocukları, kiliselerinin ya da atalarının 19. yüzyılda yaptığı reddedişten sorumlu tutulmayacaktır.

Bu mesajlar verilmiş olduğundan beri birçoğu hesap verebilirlik çağına erişmişti; ışık onların üzerine parladı ve onlara yaşamı ya da ölümü seçme ayrıcalığı verildi. Kimileri yaşamı seçti ve

Rablerini bekleyen, O'nun bütün buyruklarını tutanlarla birlikte saf tuttu. Üçüncü mesaj işini yerine getirecekti; herkes onunla sınanacaktı ve kıymetli olanlar dinî toplulukların arasından çağrılacaktı. Dürüstleri zorlayıcı bir güç harekete geçirirken, Tanrı'nın kudretinin tezahürü akrabaları ve dostları korku ve dizgin altında tutar; öyle ki, üzerlerinde Tanrı'nın Ruhunun işini hissedenlere engel olmaya ne cesaret ederler ne de buna güç yetirebilirler. Son çağrı yoksul kölelere kadar ulaştırılır; onların arasındaki dindar olanlar da, alçakgönüllü ifadelerle, mutlu kurtuluşlarının ümidi karşısında coşkun sevinç ezgilerini dökerler ve efendileri onları susturamaz; çünkü korku ve hayret onları sessiz tutar. Kudretli mucizeler gerçekleştirilir, hastalar iyileştirilir ve belirti ve harikalar iman edenleri izler. Tanrı işin içindedir ve her kutsal kişi, sonuçlardan korkmaksızın, kendi vicdanının kanaatlerini izler ve Tanrı'nın bütün buyruklarını tutanlarla birleşir; onlar da üçüncü mesajı kudretle her yana duyururlar. Gördüm ki, üçüncü mesaj gece yarısı haykırışını çok aşan bir kudret ve güçle sona erecekti.

Bu iki paragrafta, dünyanın sonunda Pazar Yasası'ndaki tarihçemizi Gece Yarısı Çılgılığı'nın tarihçesiyle ikinci kez karşılaştırmaktadır. İlkinde, Vahiy 18'in Güçlü Meleği'nin, Gece Yarısı Çılgılığı'nın İkinci Melek'e katıldığı gibi, Üçüncü Melek'e katıldığını söyler. Her ne kadar Pazar Yasası krizinin tarihini ele alıyor olsa da, açıkça İkinci Melek'in tarihini bir referans noktası olarak kullanmaktadır. Bunlar paralel tarihçelerdir.

Tanrı'nın kulları, yücelerden gelen güçle donatılmış olarak, yüzleri aydınlanmış ve kutsal adanmışlıkla parlayarak, işlerini yerine getirmek ve gökten gelen mesajı duyurmak üzere öne çıktılar. Dinsel toplulukların her yanına dağılmış canlar bu çağrıya karşılık verdi; ve değerli olanlar, Lut'un Sodom'dan, onun yıkımından önce aceleyle çıkarılması gibi, mahkûm kiliselerden süratle çıkarıldılar.

Babil'den çıkış çağrısı söz konusu olduğunda, ister dünyanın sonunda ister İkinci Melek'in Mesajı'nda olsun, Lut bu tarihin ve Sodom'un yıkımının bir simgesidir.

Daniel 11'i doğru anlarsanız, 41. ayette Kuzey Kralı görkemli ülkeye girer ve birçoğu devrilir; ancak "Edom, Moav ve Ammon oğullarının başı olanlar onun elinden kurtulacaklardır." Moav ve Ammon, Lut'un iki kızının çocuklarıdır. Lut'un ailesi, Pazar Yasası krizi sırasında papalığın elinden kurtulanları temsil eder.

Kız Kardeş White bu sembolizmi kullanır. Düşmüş kiliseler Lut ile temsil edilir; değerli olanlar, Lut'un Sodom'un yıkımından önce aceleyle dışarı çıkarıldığı gibi, mahkûm edilmiş kiliselerden aceleyle çıkarıldılar. Tanrı'nın halkı, üzerlerine zengin bir bolluk içinde inen mükemmel yücelikle donatıldı ve güçlendirildi; böylece deneme saatine dayanmak üzere hazırlandılar. Her yandan bir sesler çokluğu işitiliyordu ve şöyle diyordu: "İşte kutsalların sabrı budur; Tanrı'nın emirlerini ve İsa'nın imanını koruyanlar bunlardır."

O, dünyanın sonunda Babil'den çıkış çağrısından söz ederken, bu çağrıyı tasvir etmek için Millerci dönemindeki İkinci Meleğin Mesajı'nın tarihini kullanır. İkinci Meleğin Mesajı, Babil'den çıkış çağrısıdır ve bu tarihçe, Pazar Yasası krizinin tarihini simgeler.

Ellen White'in bu tarihi tasvir etmek için kullandığı Kutsal Kitap referanslarından biri, Sodom ve Gomora öyküsüdür. Lut'un öyküsünün bir parçası olan Yaratılış 19:1-11'den okuyacağız.

Akşam vakti iki melek Sodom'a geldi; Lot da Sodom kapısında oturuyordu. Lot onları görünce karşılamak üzere ayağa kalktı ve yüzünü yere eğerek secde etti. Ve dedi: "İmdi, efendilerim, kulunuzun evine uğrayın, rica ederim; geceyi burada geçirin, ayaklarınızı yıkayın; sonra erkenden kalkıp yolunuza gidirsiniz." Onlar ise, "Hayır; geceyi sokakta geçireceğiz" dediler. Fakat Lot onlara çok ısrar etti; bunun üzerine ona uğrayıp evine girdiler. O da onlara bir şölen hazırladı, mayasız ekmek pişirdi ve yediler. Fakat onlar yatmadan önce, kentin adamları, yani Sodom adamları, genç yaşlı bütün halk, şehrin her yanından gelip evi kuşattılar. Lot'a seslenip dediler: "Bu gece sana gelen adamlar nerede? Onları dışarı çıkar da onları tanıyalım." Lot kapıdan dışarı onların yanına çıktı ve arkasından kapıyı kapadı. Ve dedi: "Rica ederim, kardeşlerim, böyle kötülük etmeyin. İşte, erkek tanımamış iki kızım var; rica ederim, onları size çıkarayım, gözünüzde iyi olanı onlara yapın; yalnız bu adamlara hiçbir şey yapmayın; çünkü bunun için damımın gölgesi altına girdiler." Onlar ise, "Çekil kenara!" dediler. Sonra yine dediler: "Bu adam buraya yabancı olarak geldi, şimdi de yargıçlık taşıyor! Şimdi sana onlardan daha beterini yapacağız." Ve adama, yani Lot'a, şiddetle yüklendiler ve kapıyı kırmaya yaklaştılar. Fakat o adamlar ellerini uzatıp Lot'u yanlarına, evin içine çektiler ve kapıyı kapadılar. Evin kapısında bulunan adamları ise, küçüğünden büyüğüne kadar körlükle vurdular; öyle ki kapıyı bulmak için boş yere yoruldular.

İlerleyici Denenme ve Gecikme Zamanı

White Kardeş, Mesih'in zamanında ve Milleritlerin zamanında ilerleyici bir sınanma sürecinden söz eder; bu, bizim için de ilerleyici bir sınanma sürecini örneklendirir. Early Writings, sayfa 259'da şöyle der:

Vaftizci Yahya'nın mesajını kabul etmeyenler, İsa'nın öğretilerinden yarar sağlayamazlardı; aynı şekilde, yukarıdaki Kutsal Mekân'da Mesih'in hizmetinden de yarar sağlayamazlardı." Ardından şöyle der: "Birinci Melek'in Mesajı'nı kabul etmeyenler, İkinci Melek'in Mesajı'ndan yarar sağlayamazlardı; ne de Gece Yarısı Haykırışı'ndan yarar sağlayabilirlerdi.

Early Writings, 259'daki o pasajda, Mesih'in zamanında kapı kapandığında, Yahudiler tam bir karanlık, körlük içindedir.

İkinci Meleğin Millerci tarihçesi, Lut'un tarihçesidir. İki melek kente gelir (Haziran 1842), İkinci Meleğin Mesajı ulaşır ve Lut onları gecelemek üzere yanında alıkoyar (Bekleme Zamanı). Bir yargı vardır ve ardından bir kapı kapanır (22 Ekim 1844).

Bunu bir araya getirirmeden önce, bekleme süresinin Millerit Tarihi ile örtüştüğü başka bir Kutsal Kitap tarihine bakacağız.

Musa, Mabel ve Bekleme Zamanı

Bir sonraki tarihçe, Musa'nın kutsal mekânın inşası ve Yasa hakkında talimatlar almasıdır.

Yedinci gün, Sebt günü olduğunda, Musa bulutun içine çağrıldı. Yoğun bulut bütün İsrail'in gözü önünde açıldı ve Rab'bin yüceliği yiyip bitiren ateş gibi ortaya çıktı. "Ve Musa bulutun ortasına girdi ve dağa çıktı; ve Musa dağda kırk gün kırk gece kaldı." Atalar ve Peygamberler, 313, 314.

Dağdaki kırk günlük bekleyiş, hazırlık için geçen altı günü içermiyordu.

Bu tarih boyunca Musa, tapınağın inşasına ilişkin talimatları almak üzere 46 gün geçirdi; bu, Rab'bin Millerci tapınağı yükselttiği 1798'den 1844'e kadar olan 46 yıla, Yuhanna 2:20'de belirtilen Hirodes'in tapınağı yeniden inşa ettiği 46 yıla ve insan tapınağının 46 kromozomuna paralellik göstermektedir. Altı gün boyunca Yeşu Musa ile birlikteydi; ikisi birlikte man yediler ve dağdan inen dereden içtiler. Yeşu, Musa ile birlikte bulutun içine girmedi; fakat Musa'nın dönüşünü beklerken dışarıda kaldı, her gün yiyip içti; oysa Musa kırk gün boyunca oruç tuttu.

Dağda bulunduğu süre boyunca Musa, ilahî huzurun özel bir şekilde tecelli edeceği bir mabedin inşasına ilişkin talimatlar aldı. “Bana bir mukaddes yer yapsınlar; aralarında oturayım” (Exodus 25:8) buyruğu Tanrı'dan geldi.

Kutsal mekânın inşasıyla 46 sayısının ilişkilendirildiğini burada görüyoruz.

Mısır'dan Çıkış kitabından okuyacak ve bu öyküde bir gecikme zamanına dikkat çekeceğiz; çünkü bu, Mesih zamanındaki, Milleritler dönemindeki ve dünyanın sonunda gerçekleşecek gecikme zamanını önceden tasvir etmektedir. Gecikme zamanı, Gece Yarısı Çılgılığı'nın ilan edilmesine ve iki sınıf tapınan ortaya çıkarmasına imkân veren ortamı oluşturur. Gecikme zamanı olmaksızın, Rab'bin Gece Yarısı Çılgılığı'nda gerçekleştirmek istediği şey için o tarihin dinamikleri yerinde olmazdı. Gecikme zamanının neyi temsil ettiğini görmemiz gerekir.

Ve Musa'ya dedi: Sen, Harun, Nadav, Avihi ve İsrail'in ihtiyarlarından yetmiş kişi RAB'bin huzuruna çıkın; uzaktan tapının. . . . Musa kanın yarısını alıp leğenlere koydu; kanın öbür yarısını da sunağın üzerine serpti. Sonra ahit kitabını alıp halkın işitmesinde okudu; onlar da, “RAB'bin söylediği her şeyi yapacağız ve itaat edeceğiz,” dediler. Bunun üzerine Musa kanı alıp halkın üzerine serpti ve dedi: “İşte, RAB'bin bütün bu sözlere ilişkin olarak sizinle yaptığı ahdin kanı budur.” Mısır'dan Çıkış 24:1, 6-8.

Bu 46 günlük dönem, bu Bekleyiş Zamanı, Rab'bin bir halkla antlaşmaya girdiği zamandır.

Rab bu tarih içinde Milleritlerle antlaşma yaptı mı? Evet.

Mesih'in zamanında Pentikost'ta Hristiyan kilisesiyle antlaşma yaptı mı? Evet.

Öyleyse, bu gecikme zamanı, Rabbin bir halkla antlaşmaya girmesinin işaret taşlarından biridir.

RAB Musa'ya, “Dağa yanıma çık ve orada kal; sana taş levhaları, öğretmen için yazmış olduğum yasayı ve buyrukları vereceğim” dedi. Musa kalktı, hizmetkârı Yeşu ile birlikte; ve Musa Tanrı'nın dağına çıktı. İhtiyarlara da, “Size geri dönünceye dek burada bizi bekleyin; işte, Harun ile Hur sizinledir; kimin bir davası varsa onlara başvursun” dedi. Musa dağa çıktı ve bulut dağı kapladı. RAB'bin yüceliği Sina Dağı'nın üzerinde durdu ve bulut onu altı gün örttü; yedinci gün bulutun içinden Musa'ya seslendi. RAB'bin yüceliğinin görünüşü, İsrail oğullarının gözünde, dağın tepesinde yakıp tüketen ateş gibiydi. Musa bulutun ortasına girip dağa çıktı; ve Musa dağda kırk gün kırk gece kaldı. Mısır'dan Çıkış 24:12-18.

Musa'nın tarihinde bir gecikme dönemi görürüz. Bu süre zarfında, iki levha antlaşmayı simgeler; Rab antlaşmaya girmekte ve Musa'ya mabedin inşasıyla ilgili talimatlar vermektedir.

1798'den 1844'e kadar olan o 46 yıl boyunca Rab, modern İsrail'le antlaşmaya girebilmek için Millerit tapınağını yükseltiyordu.

Musa ile yetmiş ihtiyarın bekleyiş süresi hakkında az önce okuduğumuz dönem, Kutsal Kitap tarihçesinde Pentikost olarak adlandırılır—Fısıh'tan elli gün sonra. Rab, İsrail'e Pentikost'u sonsuza dek anmalarını buyurdu. Yeni Ahit'te Pentikost, ilk Hristiyan kilisesinin odak noktalarından biridir ve tam da bu tarihi anmaktadır. Aynı unsurları, Mesih zamanındaki Pentikost'ta, Milleritlerin tarihinde buluruz; ve bu unsurlar dünyanın sonunda yeniden tekrarlanacaktır.

Yeni Antlaşma'da Pentikost ve Bekleyiş Zamanı

Pentikost'a, Emmaus yolculuğu anlatısı bağlamında, Luka 24:44-52'den bakalım.

Luka'nın daha önceki bölümlerinde, İsa'yla birlikte yürüyen iki öğrenci O'na kendileriyle kalmasını rica eder. Kutsal Kitap “kalmak” sözcüğünü kullanır. Orada işaretlenmiş bir kalma vakti vardır; fakat biz, aynı tarih içinde farklı bir kalma vaktini işaretlemek istiyoruz.

Ve [İsa] onlara dedi: Ben daha sizinle birlikteyken size söylediğim sözler şunlardı: Musa'nın Yasası'nda, peygamberlerde ve Mezmurlar'da benim hakkımda yazılmış olanların tümünün yerine gelmesi gerekir. O zaman Kutsal Yazılar'ı anlayabilmeleri için zihinlerini açtı. Ve onlara dedi: Şöyle yazılmıştır; Mesih'in acı çekmesi ve üçüncü gün ölümden dirilmesi gerekiyordu. Ve günahların bağışlanması için tövbenin, Yeruşalim'den başlayarak, bütün uluslar arasında O'nun adıyla vaaz edilmesi gerekiyordu. Siz de bu şeylerin tanıklarısınız. Ve işte, Babamın vaadini üzerinize gönderiyorum; fakat yukarıdan gelecek kudretle kuşanıncaya dek Yeruşalim kentinde kalın.

Bekleme zamanı, güç almak üzere Yeruşalim'de bekleme buyruğuyla belirlenmiştir. Millerciler için mesajın güçle donatılması burada gerçekleşir.

Tarıp beklemek, beklemek demektir. “Bekleyen ne mutlu.” Ne için? Güçle donatılmak için.

Gece Yarısı Haykırışı'nın güçlendirilmesini, kendilerine o gücü beklemeleri emredilen gecikme zamanını anlamadıkça doğru biçimde anlayamazsınız. Bu, hikâyenin bir parçasıdır. Arkanızda kurulmuş olan ışığın parlamaya devam etmesi için, bütün tarihi anlamalısınız.

Bunun nereye varacağını henüz görmeyebilirsiniz, fakat yarın bu açıklık kazanacaktır.

Üç Peygamberlik ve Gecikme Zamanı

Üç peygamberlik, Milleritleri gecikme zamanına ve ilk hayal kırıklığına yol açan bir yanlış anlayışa sevk etti. Bu peygamberlikler, William Miller'in kendilerine başlangıç verildiğini söylediği aynı üç peygamberliktir: 1335, 2520 ve 2300 gün.

Gecikme vaktinin Gece Yarısı Feryadı'nın belirli bir unsuru olduğunu anlıyorsanız, gecikme vaktini neyin meydana getirdiğini sormanız gerekir. Bunu meydana getiren, şu üç zaman peygamberliği idi: 1335, 2520 ve 2300.

2520 ve 1335 peygamberliğini reddederseniz, Gece Yarısı Çılgılığını inkâr ediyor ve aşağıdaki kötü dünyanın yoluna düşüyorsunuz.

Bütün bunlarla yöneldiğimiz yer orasıdır.

Onlar bekliyorlar; çünkü yücelerden gelecek kudreti beklemeleri gerekmektedir ve Millerit Tarihi'nde bu kudret Gece Yarısı Çılgılığı idi.

Ama siz, yukarıdan gelecek kudretle kuşanıncaya dek Yerusalim Őehrinde kalın. Ve onları dışarı, Beytanya'ya kadar götrd; ellerini kaldırdı ve onları kutsadı. Ve vaki oldu ki, onları kutsarken, onlardan ayrıldı ve göĒe alındı. Ve onlar O'na tapındılar ve büyük sevinçle Yerusalim'e döndler. Luka 24:44-52.

Beytanya, Yerusalim'in bir banliysdr; Şehrin yaklaşık bir buçuk mil dışındadır. İsa'nın günlerinde bu, insanlar her yere yürüyerek gittikleri için, kayda değer bir mesafeydi.

Beytanya "Yoksulların Evi" anlamına gelir.

İsa'nın bulunmayı en çok sevdiĒi yer, Lazarus, Meryem ve Marta'nın yaşadığı Beytanya'ydı.

Őunu belirtmek gerekir ki, Sister White'ın Gece Yarısı Çılgılığını tasvir etmek için kullandığı tarihçe, Muzaffer GiriŐtir.

İsa, Zaferli Giriş için Yerusalim'e girmeden önce, Fakirler Evi olan Beytanya'da oyalandı. Zaferli Giriş'ten önce gelen bir oyalanma zamanı vardır; tıpkı Gece Yarısı Feryadı'ndan önce gelen bir oyalanma zamanı olduĒu gibi. Bunlar paralel tarihlendir, ancak biz hl Luka 24:44-52 ile ilgileniyor ve Yerusalim'de bekleyip oyalanıyoruz.

Erken Yazılar'ın 247. sayfasında, Millerci Tarih'ten söz ederken, Kız Kardeş White Şöyle der:

Hayal kırıklığına uğrayanlar, Kutsal Yazılar'dan bekleme zamanında bulduklarını ve görlerin gerçekteŐmesini sabırla beklemeleri gerektiğini gördler. Onları 1843 yılında Rab'lerini beklemeye yönelten aynı kanıt, O'nu 1844 yılında da beklemelerine yol açtı.

Gece Yarısı Feryadı sırasında, Milleritlerin Kutsal Yazılar'a ilişkin anlayışları açıldı.

İlk hayal kırıklığındaki "hayal kırıklığına uğramış olanlar", Kutsal Yazılar'dan gecikme zamanında bulduklarını gördler; ve onları Rab'bin dönüşnü 1843 olarak bildirmeye yönelten aynı kanıt, Şimdi 1844' doğruluyordu.

Rab onlar için ne yapmıştı? Onların anlayışını açmıştı. Bu, öğrencilerle ilgili tarihe paralel bir tarihtir.

Yakup'un Gecikme Zamanı ve Antlaşma

Yakup'un öyküsnde bir bekleme zamanı vardır. Bu bekleme zamanı birçok peygamberlik hakikatini aydınlatır; ancak biz bunlardan yalnızca bazılarına değineceĒiz.

Yaratılış 28, 10. ayetten başlayarak, Yakup'un öyküsünün dünyanın sonunu önceden tasvir ettiğini gösterir. Yakup'un oğulları, dünyanın sonunda bulunan 144.000'i temsil eder.

Yakup'un dört kadından oğulları vardı—iki eş, Rahel ve Lea, ve iki cariye. Eşleri için çalışmak zorundaydı: Lea için 2520 gün ve Rahel için 2520 gün. Yakup'un öyküsünde, Kuzey ve Güney Krallıklarını temsil eden her iki 2520'yi de görürüz.

Yakup, Millerci Tarih'in ve 144.000'in bir simgesidir. Onun öyküsü, dünyanın sonunda bizim için ışık tutmalıdır.

Yakup Beer-Şeva'dan çıktı ve Haran'a doğru gitti. Belirli bir yere varıp geceyi orada geçirdi; çünkü güneş batmıştı. O yerin taşlarından aldı, onları başının altına koydu ve orada uyumak üzere uzandı. Bir düş gördü; ve işte, yeryüzüne kurulmuş bir merdiven vardı ve onun ucu göklere erişiyordu; ve işte, Tanrı'nın melekleri onun üzerinde çıkıp iniyorlardı. Ve işte, Rab onun üzerinde durup dedi: Ben atanın İbrahim'in Tanrısı ve İshak'ın Tanrısı olan Rab'bim; üzerinde yattığın toprağı sana ve zürriyetine vereceğim. Zürriyetin yerin tozu gibi olacak; batıya, doğuya, kuzeye ve güneye yayılacaksın; ve yeryüzünün bütün soyları sende ve zürriyetinde kutsanacaktır. Ve işte, ben seninle; gittiğin her yerde seni koruyacağım ve seni yine bu toprağı geri getireceğim; çünkü sana söylediğimi yerine getirinceye dek seni bırakmayacağım. Yaratılış 28:10-15.

Rab, Yakup'la ahde girmektedir. Rab Musa ve İsrail'le ahde girdiğinde bir gecikme zamanı vardır; Yakup'la ahde girdiğinde bir gecikme zamanı vardır; Millerit Tarihinde modern İsrail'le ahde girdiğinde bir gecikme zamanı vardır; ve Pentikost'ta Hristiyan kilisesiyle ahde girdiğinde de bir gecikme zamanı vardır.

Bu öyküde, gecikme süresi boyunca Rab, halkının anlayışını, meleklerin inip çıktığı merdivenle simgelenen Sözü'ne açar; bu, Tanrı ile insan arasındaki iletişimin bir simgesidir.

Yakup uykusundan uyandı ve dedi: “Şüphesiz RAB bu yerdedir; ben bunu bilmiyordum.” Korkuya kapıldı ve şöyle dedi: “Bu yer ne korkunç! Burası Tanrı'nın evinden başka bir yer değildir; burası göğün kapısıdır.” Yaratılış 28:16-17.

Gece Yarısı Feryadı'nda, Millerci bakireler uyanmakta ve Tanrı'nın Evi hâline gelmektedir. O, onlarla antlaşmaya girmekte ve onları modern İsrail yapmaktadır.

Yakup sabah erkenden kalktı; yastık olarak başının altına koyduğu taşı aldı, onu bir sütun olarak dikti ve tepesine yağ döktü. O yerin adını Beytel koydu; oysa o kentin adı başlangıçta Luz idi. Yaratılış 28:18-19.

“Luz” değiştirilmektedir. Millerciler, 1798'de Tanrı'nın halkı değildi. Millercilerin tarihi, O'nun onlarla nasıl antlaşmaya girdiğinin ve onları “Luz”dan “Beytel”e değiştirerek Kendi halkı hâline getirdiğinin tarihidir.

Yakup bir adak adadı ve dedi: Eğer Tanrı benimle olur, gittiğim bu yolda beni korur, bana yiyecek ekme ve giyecek elbise verirse; öyle ki babamın evine esenlik içinde geri dönersem, o zaman Rab benim Tanrım olacaktır. Ve sütun olarak diktiğim bu taş Tanrı'nın evi olacaktır;

bana vereceğin her şeyin onda birini mutlaka sana vereceğim. Yaratılış 28:20-22.

Yakup'un adağı, antlaşmaya girmektir. O, Tanrı'dan kendisini yolda—Eski Yollar'da—korumasını ve yemesi için ona ekmek vermesini ister. Milleritler kendi ekmeklerini yemeli ve Protestan ahmaklığına geri dönmemelidir.

Tanrı'nın bize verdiği ekmeği yemeyi sürdürürsek, O da bizimle olan antlaşmasını sürdürecektir. Yakup'un adak sözündeki ekmek ve giysi, Ellen White'ın Çağların Kayası—Eski Yollar ve ekmek—olarak adlandırdığı 1843 Chart üzerindeki gerçekleri simgeler.

Yakup'un gece görünümünde gördüğü merdiven, tabanı yeryüzüne dayanmış ve en üst basamağı en yüksek göklere ulaşmıştı; merdivenin üzerinde bizzat Tanrı duruyor ve O'nun yüceliği her basamağın üzerine parlıyordu; pırıl pırıl parlaklıktaki bu merdiven üzerinde melekler inip çıkıyordu. Bu, bu dünya ile göksel mekânlar arasında sürekli sürdürülen iletişimin bir simgesidir. Tanrı, iradesini, insanlıkla kesintisiz ilişki içinde bulunan göksel meleklerin aracılığıyla yerine getirir. Bu merdiven, bu yeryüzünün sakinleriyle doğrudan ve önemli bir iletişim kanalı gözler önüne serer. Merdiven, Yakup'a, yeri ve göğü birbirine bağlayan dünyanın Kurtarıcısı'nı temsil etti. Gerçeğin kanıtını ve ışığını görmüş, gerçeği kabul etmiş ve İsa Mesih'e olan imanını ikrar eden herkes, sözcüğün en yüksek anlamında bir misyönerdir. O, göksel hazinelerin alıcısıdır ve bunları başkalarına iletmek, almış olduğu şeyi yaymak onun görevidir." Fundamentals of Christian Education, 270.

Bekleyiş zamanında onların anlayışını açtığında, bunu melekleri merdivenden yukarı ve aşağı göndererek yapar.

Gerçeği kabul ettiyseniz, onu başkalarıyla paylaşma sorumluluğunuz vardır. Sorumluluğunuzu yerine getirirseniz, merdiven—iletişim kanalı—olursunuz. Biz, o kanal olmaya çağıldık.

"Merdiven Mesih'i temsil ediyordu; O, gökle yer arasındaki iletişimin aracıdır ve melekler düşmüş insan soyu ile sürekli temas hâlinde gidip gelirler. Mesih'in Natanel'e söylediği şu sözler, merdiven simgesiyle uyum içindeydi: 'Doğrusu, doğrusu, size derim ki, bundan sonra göğün açıldığını ve Tanrı'nın meleklerinin İnsanoğlu üzerine çıkıp indiklerini göreceksiniz.' Burada Kurtarıcı, gökle yer arasında iletişimi mümkün kılan gizemli merdivenin kendisi olduğunu açıkça belirtmektedir." Review and Herald, 11 Kasım 1890.

Yakup'un bir bekleme zamanı vardır; o bekler ve merdiveni düşünde görür; bu, bekleme zamanı sırasında Rab'bin Sözü'nün anlayışını halkına açmasını temsil eder. Bu tarihte Rab, halkıyla antlaşmaya girmekte, onları Luz'dan alıp Beytel'e—Tanrı'nın Evi'ne—dönüştürmektedir.

Mesih olan merdiven üzerinde yükselip inen meleklerle temsil edilen iletişim kanalı, Zekeriya'da da temsil edilmektedir. Kızkardeş White, farklı bir simge kullanmakla birlikte, Review and Herald, 20 Temmuz 1897'de bu husus hakkında yorum yapmaktadır.

Bütün yeryüzünün Rabbi'nin yanında duran meshedilmiş olanlar, bir zamanlar örtücü keruv olarak Şeytan'a verilmiş olan konuma sahiptirler. O'nun tahtını çevreleyen kutsal varlıklar tarafından.

“Kutsal varlıklar” kimlerdir? Melekler. “Rab, tahtını çevreleyen kutsal varlıklar aracılığıyla yeryüzünün sakinleriyle sürekli bir iletişimi sürdürür.” İşte merdiven budur. Ancak burada Kızkardeş White, simge olarak merdiveni kullanmayacaktır.

Altın yağ, Tanrı'nın imanlıların kandillerini sönüp gitmesinler diye sürekli dolu tuttuğu lütfü temsil eder. Tanrı'nın Ruhu'nun iletileri aracılığıyla bu kutsal yağ gökten dökülmüyor olsaydı, kötülüğün güçleri insanlar üzerinde bütünüyle egemenlik kurardı.

Tanrı'nın bize gönderdiği bildirimleri kabul etmediğimizde, O'nun onuru zedelenir. Böylece, karanlıkta olanlara iletilmek üzere canlarımıza dökmek istediği altın yağı reddetmiş oluruz. “İşte, güvey geliyor; onu karşılamaya çıkın” çağrısı geldiğinde, kutsal yağı almamış, Mesih'in lütfunu yüreklerinde besleyip korumamış olanlar, akılsız kızlar gibi, Rablerini karşılamaya hazır olmadıklarını görecektir. Yağı elde etme gücü kendilerinde yoktur ve yaşamları mahvolmuştur. Fakat Tanrı'nın Kutsal Ruhu istenirse, Musa'nın yaptığı gibi, “Bana görkemini göster” diye yalvarırsak, Tanrı sevgisi yüreklerimize dökülecektir. Altın borular aracılığıyla altın yağ bize iletilecektir. “Kuvvetle değil, kudretle değil, ancak benim Ruhum'la, diyor Orduların RAB'bi.” Doğruluk Güneşi'nin parlak ışınlarını alarak, Tanrı'nın çocukları dünyada ışıklar gibi parlar. Review and Herald, 20 Temmuz 1897.

Yakup'un öyküsünde, Millerit Tarih'in öyküsüne sahibiz. Bir gecikme zamanı vardır ve o, Gök ile Yer arasındaki iletişimi temsil eden merdiveni görür.

Zekeriya bize iki altın borudan söz eder. Bir merdivenin iki ana yan kirişi vardır; fakat Zekeriya bunları iki altın boru olarak adlandırır.

Göklerin merdiveninden inen mesajları almalı ve onları başkalarına iletmeliyiz. Bunu yaparsak, merdivenin bir parçası, iletişim sürecinin bir parçası oluruz.

Bayan White bunu On Kız Benzetmesi ile ilişkilendirir.

Millerc Tarihinde, On Bakire benzetmesini yerine getiriyorlardı. Yakup'un gecikme zamanı, Matta 25 ve Habakkuk 2'deki gecikme zamanıdır: “Görüm gecikse de, onu bekle.”

Yakup'un ve Zekeriya'nın öyküsü, aynı gecikme zamanlarıdır.

Gecikme zamanı, diğer şeylerin yanı sıra, Rab'bin izleyicilerinin Tanrı Sözü'ne ilişkin anlayışını artırmak üzere olduğunu göstermektedir. Eğer o Kutsal Yağ'ı almazsanız, akılsız bir bakiresiniz.

Bu tarihe ulaştığınızda, kapı kapandığında ve siz akılsız bir bakire olduğunuzda, Kızkardeş White şöyle der: “Şimdiye dek işitilmiş en hüzünlü sözler: ‘Sizi tanımıyorum.’”

Gecikme zamanını Gece Yarısı Çılgılığı'ndan ayıramazsınız. Gecikme zamanı, Kutsal Ruh'un dökülüşünü meydana getirir; bu da Gece Yarısı Çılgılığı sırasında Tanrı'nın halkının Sözü anlayışını açar ve hikmetli bakireleri akılsız bakirelerden ayıran yağı sağlar.

Bekleyiş Zamanı ve Mesih'in Taçlandırma Mucizesi

Mesih'in taçlandırıcı eylemi olan Lazarus'u diriltmeyi gerçekleştirdiği bir gecikme vakti vardır.

İsa Őu haberi aldı: “Lazarus hastadır. Gel, onunla ilgilen.” Fakat İsa hemen gitmedi.

Bayan White, öğrencilerin bu noktada tökezlediklerini söyler. O'nun neden dostuna yardım etmeyeceğini ya da Mesih olarak kudretini neden göstermeyeceğini merak ettiler. Fakat O gecikti.

Mesih'in Lazarus'a gelmeyi geciktirmesinde, O'nu kabul etmemiş olanlara yönelik merhametli bir amacı vardı. Oyalandı; öyle ki, Lazarus'u ölümden diriltmek suretiyle, inatçı, imansız halkına gerçekten de “diriliş ve yaşam” olduğuna dair bir kanıt daha verebilsin. İsrail evi'nin yoksul, başıboş koyunları olan halktan tüm ümidini kesmeye razı değildi. Yüređi, onların tövbesizliği yüzünden parçalanıyordu. Merhameti içinde, onlara Kendisinin Yeniden Düzene Koyucu, yaşama ve ölümsüzlüğü aydınlığa çıkarabilecek yegâne Kişi olduğuna dair bir kanıt daha vermeyi amaçladı. Bu, kâhinlerin yanlış yorumlayamayacağı bir kanıt olacaktı. Beytanya'ya gitmeyi geciktirmesinin sebebi buydu.” The Desire of Ages, 529.

Ölüleri yaşama döndürme kudretine sahip olduğunu onlara bir kez daha kanıtlamak için bekledi.

Bu taçlandırıcı mucize, Lazarus'un dirilmesi, O'nun işine ve ilâhlık iddiasına Tanrı'nın mührünü vurdu.

Gece Yarısı Feryadı'nda Rab, hikmetli bakireleri ayağa kaldırmaktadır. Bu, mühürlenme sürecinin bir örneğidir. Milleritler mühürleniyordu; bu da 144.000'in mühürlenişine dair bir örnek teşkil ediyordu.

Lazarus'un verdiği ders şudur: Mesih, suçlar ve günahlar içinde ölü olan birini alıp onu hayata döndürebilir.

Lazarus'un öyküsünde Mesih, ölümü uyku olarak tanımlar.

Hepsi uyumaktadır. O gecikmektedir. Lazarus'u diriltecek, onları yaşama kavuşturacak ve üzerlerine Kendi mührünü koyacaktır. Bu, O'nun taçlandırıcı mucizesidir.

Tarihimizde, O 144.000'i mühürlediğinde, onları bir sancak olarak yükseltir.

Zekeriya, o sancağın taçtaki mücevherler gibi olduğunu söyler. Bu, O'nun taçlandırıcı eylemidir.

Millerci tarihte hakikatin dökülüp açılmasıyla birlikte, bekleme zamanı Rab'bin hakikati açtığı ana işaret eder. Meleklerin inip çıktığı merdiven, mühürleme sürecinin gerçekleştiği yerdir.

Muzaffer Giriş ve Gece Yarısı Çığlığı

Şimdi Muzaffer Giriş'e bakalım. Kızkardeş White'ın, Prophecy of Spirit, 4. cilt, 250. sayfada Muzaffer Giriş'i neyle karşılaştırdığına dikkat edin.

“Gece yarısı haykırışı, Kutsal Yazılar'dan sunulan kanıt açık ve kesin olmakla birlikte, esasen tartışmayla taşınmıyordu. Ona, canı harekete geçiren zorlayıcı bir güç eşlik ediyordu. Ne kuşku vardı ne de sorgulama. Mesih'in Yeruşalim'e muzaffer girişinde, bayramı tutmak üzere ülkenin her yanından toplanmış olan halk Zeytin Dağı'na akın etti; İsa'ya eşlik eden kalabalığa katıldıklarında, o saatin esinini aldılar ve Őu haykırışın daha da yükselmesine yardım ettiler: ‘Rabbin adıyla gelene övgüler olsun!’ [Matta 21:9.] Aynı şekilde, Adventist toplantılarına akın

eden imansızlar da—kimi meraktan, kimi yalnızca alay etmek için—‘İşte, Güvey geliyor!’ mesajına eşlik eden ikna edici gücü hissettiler.”

Muzaffer Giriş, Gece Yarısı Feryadı’nı temsil eder.

Kız Kardeş White’ın Triumphal Entry hakkında The Youth Instructor, 21 Şubat 1901 tarihli sayıda ne dediğini okuyalım.

Mesih’in Yeruşalim’e giriş zamanı, yılın en güzel mevsimiydi. Zeytin Dağı yeşilliklerle kaplanmıştı; koruluklar ise türlü türlü yapraklarla güzelleşmişti. Yeruşalim’in çevresindeki bölgelerden birçok kişi, İsa’yı görmeye içten bir arzuyla bayrama gelmişti.

Neden? Çünkü Lazarus’u duydular.

Kurtarıcı’nın, Lazarus’u ölümden diriltmek suretiyle gerçekleştirdiği taçlandırıcı mucize, halk üzerinde harikulade bir etki bırakmıştı; bunun üzerine büyük ve coşkulu bir kalabalık, İsa’nın bulunduğu yere akın etmişti.

Böylece, Görkemli Giriş’ten önce Beytanya’da beklemektedir.

Bu, Bekleme Zamanı’na işaret eder.

Öğleden sonrası yarılanmıştı ki, İsa öğrencilerini Beytfaci köyüne gönderip şöyle dedi: “Karşınızdaki köye gidin; hemen bağlanmış bir eşek ve onun yanında bir sığa bulacaksınız; onları çözün ve bana getirin. Eğer biri size bir şey söyleirse, ‘Rabbin onlara ihtiyacı var’ dersiniz; o da onları hemen gönderecektir.”

Mesih’in hizmeti sırasında binmeye razı olduğu ilk kez buydu; öğrenciler bunu, O’nun krallık kudretini ve yetkisini ortaya koymak, Davut’un tahtındaki yerini almak üzere olduğunun bir işareti olarak yorumladılar. Sevinçle verilen görevi yerine getirdiler. Sıpayı buldular, çözdüler ve üzerine oturan İsa’ya getirdiler. İsa hayvanın üzerine oturur oturmaz, hava övgü ve zafer nidalarıyla doldu. O, dıştan görünen hiçbir krallık belirtisi taşımıyordu; devlet giysisi giymemişti, ne de ardından askerler geliyordu. Fakat beklentiyle coşmuş bir topluluk tarafından kuşatılmıştı. Az önce ölüyü diriltmişti. Halk, O’nun İsrail’in Kurtarıcısı olmaya geldiğini düşünüyordu. Bu insanlar kimlerdi?

Birçoğu, İsrail’in özgürlüğe kavuşma saatinin gelip çattığı düşüncesiyle kendini avutmaktadır. Hayallerinde, Roma ordusunun dağıtıldığını ve Yeruşalim’den sürüldüğünü, Yahudi ulusunun da bir kez daha zorbanın boyunduruğundan kurtulduğunu görürler. Dilden dile şu soru dolaşır: “Will he at this time restore again the kingdom to Israel?” Kalabalığın içindeki birçok kişi peygamberin sözünü hatırlar: “Rejoice greatly, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem: behold, thy king cometh unto thee: he is just, and having salvation; lowly, and riding upon an ass.” Her biri, peygamberlik geçmişine karşılık vermede ötekini aşmaya çalışır. Haykırış dağda ve vadide yankılanır: “Hosanna to the Son of David.” — Gece Yarısı Çılgılığı — “Blessed is he that cometh in the name of the Lord; hosanna in the highest.”

O alayda hiçbir yas ya da feryat sesi işitilmedi. Bir zamanlar kör olup da gözleri Tanrı’nın Oğlu tarafından iyileştirilmiş olanlar, önden yürüdüler.

Yola kim öncülük ediyor? Bir zamanlar Laodikyalı olanlar.

İsa'ya sıkıca sokuldular; O'nun dirilttiği biri de bindiği hayvanı çekiyordu. Bir zamanlar sağır ve dilsiz olup şimdi iyileşmiş olanlar, sevinç dolu "Hoşana" seslerinin yükselmesine katkıda bulundular. Artık yürüyen kötürümler hurma dallarını koparıp O'nun yoluna serdiler.

Bir zamanlar toplumdan dışlanmış olan cüzamlı, Kurtarıcı'nın kudretiyle temizlenmiş olarak oradaydı. Elbisesini Kurtarıcı'nın yoluna sererek, "RAB'be şükredin; çünkü O iyidir; çünkü merhameti sonsuza dek sürer" diye haykırdı.

İyileştirilmiş olan cinliye tutulmuş adam oradaydı; artık aklı başına gelmişti ve kendi tanıklığını ekliyordu: "Rab benim için büyük işler yaptı; bundan dolayı sevinçliyim."

Diriltilmiş olan ölüler oradaydı, O'nu övüyorlardı. Dul kadın ve öksüz, O'nun harikulade işlerini anlatıyordu. Küçük çocuklar, hastalıklardan iyileştirilenler ve mezardan geri getirilenler, Kurtarıcı'nın yoluna hurma dalları ve çiçekler seriyordu.

Böylece, İsa, Gecikme Vakti'ne işaret ederek Yoksullar Evi'nde oyalanır.

Neden? Çünkü Kutsal Ruhunu döküp anlayışlarını açmak üzeredir; bu da Gece Yarısı Feryadı'na işaret etmektedir.

Bu öyküde O, 22 Ekim 1844'e işaret ederek bir Kral olarak gelmektedir. İsa, 22 Ekim 1844'te bir krallık almaya geliyor mu? Evet.

Bu, Muzaffer Giriş'tir ve Gece Yarısı Çılgılığı'nı yükseltecek olanlar vardır.

Bu insanlar kimlerdir? Onlar, Mesih'in gücüyle dönüştürülmüş olanlardır.

Mesih'in doğruluğunun, bizi körlükten görürlüğe, ölümden yaşama, cüzamlılıktan paklığa dönüştürme kudretinin mesajı, Gece Yarısı Çılgılığı'nı önceden haber veren Muzaffer Giriş tarihçesinde taşınmaktadır. Bu mesajı taşıyan nedir?

Mesih neyin üzerinde binmektedir? Bir eşek. Mesih'in doğruluğu mesajını taşıyan, İslam'ın Mesajıdır.

1840 yılında, Birinci Meleğin Mesajı'nın güçlendirilmesi, İslâm'ın dizginlenmesiyle bağlantılıydı. Birinci Mesaj, İkinci Mesaj'a götürür; onlar birbirinden ayrılamaz.

Birinci Mesaj, İkinci Mesajı taşır.

Birinci Mesaj, İslâm'ın dizginlenmesiyle ve böylece peygamberliğin yerine gelmesiyle doğrulandı. Bu doğrulama, Birinci Melek'in Mesajı'nı güçlendirdi ve Protestanların ona karşı kapılarını kapatmalarına yol açtı.

Protestan kiliseleri tarafından kapıların kapatılması, İslâm Mesajı'nın reddedilmesiydi.

Millerit tarihi, bizim tarihimizi önceden tasvir eder.

Mesih'in doğruluğu mesajı, 144.000'in mühürlenme zamanında, Rab Kutsal Ruh'u'nun döküp Kutsal Yazıları Adventizm'in Laodikyalılarına ve cüzamlılarına açtığına, yine eşek tarafından taşınmaktadır—İslâm'ın Mesajı.

1844 yılının yaz ve sonbaharında, “İşte, Güvey geliyor,” ilanı verildi. Hikmetli ve akılsız bakirelerle temsil edilen iki sınıf o zaman belirginleşti—bir sınıf, Rab'bin görünmesini sevinçle bekleyen ve O'nu karşılamaya özenle hazırlanmış olanlar; diğer sınıf ise, korkunun etkisi altında ve dürtüyle hareket ederek, hakikatin yalnızca kuramsal bilgisiyle yetinmiş, fakat Tanrı'nın lütfundan yoksun olanlardı. Meselde, güvey geldiğinde, “hazır olanlar onunla birlikte düğüne girdiler.” Burada göz önüne serilen güveyin gelişi, düğünden önce gerçekleşir. Düğün, Mesih'in kendi egemenliğini teslim almasını temsil eder. . . . Büyük Mücadele, 427

Muzaffer Giriş, Kral'ın gelişi demektir. 22 Ekim 1844'te O, Krallığı alır. Bu, Muzaffer Giriş'tir.

İki sınıfın kaderlerine mühürlenmekte oldukları dönem işte bu zaman dilimidir.

“İşte, Güvey geliyor” ilanı, 1844 yazında, binlerce kişiyi Rab'bin derhal gelişini beklemeye sevk etti. Belirlenen zamanda Güvey, halkın beklediği gibi yeryüzüne değil, gökte Eskiden Beri Var Olan'ın huzuruna, düğüne, O'nun krallığını teslim almaya geldi. “Hazır olanlar O'nunla birlikte düğüne girdiler; ve kapı” —ne oldu?— “kapandı.” Onların düğünde bedenlen hazır bulunmaları gerekmiyordu; çünkü düğün, onlar yeryüzünde iken gökte gerçekleşir. Mesih'in izleyicileri, “Efendilerini, düğünden döneceği zaman beklemelidirler.” Luka 12:36. Fakat O'nun işini anlamaları ve Tanrı'nın huzuruna girerken imanla O'nu izlemeleri gerekir. Düğüne girdikleri söylenen anlam, işte budur.” Büyük Mücadele, 427.

Kutsal Yazılar'da Gecikme Zamanına Dair Atıflar

Birkaç Kutsal Yazı, gecikme vaktini vurgulamaktadır. Bunların üzerinden kısaca geçecek ve Sister White'in bir beyanıyla bitireceğiz.

Güvey gecikince, onların hepsi uyuklayıp uyudu. Matta 25:5.

Tam burada, oyalanma vaktine atıfla, 22 Mart 1844.

22 Mart 1844, Kutsal Kitap peygamberliğinin bir öngörüsü değildir. Bu, Milleritlerin yanlış anladığı tarihtir; ancak ilk hayal kırıklığını doğurmuş ve gecikme zamanını belirlemiştir.

Kutsal Yazılar, gecikme zamanını Tanrı'nın meydana getirdiğini ileri sürmez. Bunu meydana getiren, halkın yanlış anlayışıdır: “Her ne kadar görü zamanı gecikir gibi olsa da, onu bekle; çünkü o gecikmeyecek, yalan söylemez.”

Ne mutlu bekleyene ve bin üç yüz otuz beş güne erişene! Fakat sen, son gelinceye dek yoluna git; çünkü sen rahat bulacaksın ve günlerin sonunda kendi payında duracaksın. Daniel 12:12-13.

Bunu iki şekilde okuyabilirsiniz. Her iki durumda da:

Ne mutlu bekleyene, ve ne mutlu 1335'e erişene. Fakat sen, son gelinceye dek yoluna devam et; çünkü dinleneceksin ve günlerin sonunda kendi payın üzerinde duracaksın.

1335'e erişmenin bereketi yalnızca zaman peygamberliğinin sonuna ulaşmakla ilgili değildir. Çizelgede 1335, 1843 yılında sona ermektedir. Bereket yalnızca peygamberliğin sonu değil, bekleme zamanının tecrübesidir. Bereket, Bekleme Zamanı ile 22 Ekim 1844 arasında gerçekleşir. Beklemeniz gereken yer burasıdır. "Bekleyen ne mutlu ona."

Bu nedenle Rab, size lütfetmek için bekleyecektir; ve bu nedenle, size merhamet etmek için yüceltilecektir; çünkü Rab adalet Tanrısıdır: O'nu bekleyenlerin hepsi ne mutlu! Yeşaya 30:18.

Bekleyiş, Tarrying Time'dan 22 Ekim 1844'e kadardır. Eğer O'nu bekliyorsanız, kutsanacaksınız.

Çünkü görü, belirlenmiş vakit içindir; fakat sonunda konuşacak ve yalan söylemeyecektir: gecikse de onu bekle; çünkü mutlaka gelecektir, gecikmeyecektir. Habakkuk 2:3.

Gecikme zamanını doğuran, Milleritlerin yanlış anlayışıydı. Görüm belirlenmiş bir zamana—22 Ekim 1844'e—a aittir. Yalancı çıkmayacaktır; fakat yanlış anlayış yüzünden onun geciktiğini düşüneceksiniz.

Rab yanlış anlamayı mı tasarladı? Evet. Kız Kardeş White böyle söylüyor.

Rab, yanlış anlamayı 1843 Çizelgesi aracılığıyla ortaya çıkardı. William Miller, 1843 tarihini hiçbir zaman kesin olarak ilan etmediğini söyledi; fakat 1843'te kardeşler ondan "eğer" ifadesini kaldırmasını ve 1843'ü bir işaret taşı olarak belirtmesini istediler. Kızkardeş White, bunun peygamberlik niteliğinde bir işaret taşı, Habakkuk 2'nin bir yerine gelişi olduğunu söyler. 1843'ü dogmatik biçimde işaretleyen bu işaret taşı, gecikme zamanını meydana getirdi.

1843 ve 1844'te görülen şeyleri gören gözler ne mutlu! Mesaj verildi. Ve mesajın yeniden tekrarlanmasında hiçbir gecikme olmamalıdır; çünkü zamanın alametleri yerine gelmektedir; kapanış işi yapılmalıdır. Kısa bir zaman içinde büyük bir iş yapılacaktır. Yakında Allah'ın tayiniyle bir mesaj verilecek ve bu, yüksek bir feryada dönüşecektir. O zaman Daniel, tanıklığını vermek üzere kendi payında duracaktır." Manuscript Releases, cilt 21, 437.

Daniel 12:12-13'e dikkat edin: "Ne mutlu bekleyene ve bin üç yüz otuz beş güne erişene."—"1335'e erişene ne mutlu. 1843'e erişene ne mutlu"; 12. ayet budur.

13. Ayet:

Fakat sen son gelinceye dek yoluna git; çünkü sen istirahate çekileceksin ve günlerin sonunda kendi nasibinde duracaksın. Daniel 12:12-13.

Kız Kardeş White, 12. ve 13. ayetleri birbirine bağlayarak, 1335'in bereketinin 1843 ve 1844 yıllarında yerine geldiğini söyler. Bu, zaman içindeki bir anla ilgili değildir; tersine, Mesih'in Yeruşalim'e Muzaffer Girişi'ni bekleyen, meleklerin merdiven üzerinde çıkıp indiklerini tanıyan ve Rab onlara antlaşmanın iki levhasını verirken O'nunla antlaşmaya girenlerle ilgilidir.